

PERIÓDICH SATIRICH,
 HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
 DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

10 CÉNTIMS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas
 Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

CANTÓ.

Un fotógrafo d'ingeni,
 que ab la bàscula automàtica
 ha trobat un nou sistema
 per fer retratos al acte,
 tirant solzament deu céntims
 en cert puesto de la màquina.

À VOL D'AUCELL.

Deixém en pau per una senmana las goteras del Palau de la Industria y las esquerdas del Arch de triunfo, ja que fins als amichs més acérrims y entussiasistas del gran certamen se 'ls enrajolan las gallas, com als fills de Mataró, sempre que se 'ls parla de las grans ideas del regidor Mateu.

Y aquí lo més trist no són las esquerdas y goteras que 's veuhen, sinó las que surtirán en las arcas comunals quan se neteji la capa de polsina que avuy las cubreix, á conseqüencia de las obras que, trayent tothom tres pams de llengua, están efectuantse en la Casa gran á tota pressa.

Pero quedm en pau... los difunts y passejemnos una mica pèl món ó més bèn dit peguemhi una volada.

De Paris venen totas las modas, y en especial las modas femeninas.

No 'm refereixo únicament als vestits y als sombreros, al polissón y al calsat, sinó fins á las costums.

La dona está en camí de proclamar la seva emancipaciò, rompent las dolsas cadenas de fiors que la subjectan al jou del matrimoni. La proba més evident de aquesta tendencia estriba en lo projecte que acarician algunas damas de Paris de organizar un cassino exclussivament femeni.

Las portas del cassino quedarán hermèticament tancadas al sexo fort. Ellas y sols ellas trepitjarán los salons de la casa. Prou se trobarían homes guapos, joves y richs que de bona gana sentarian plassa de dependents, de conserjes, mossos de café, mossos de billar ó qualsevol altre dels molts cárrechs indispensables en tot cassino; pero las socias no volen homes, siga en la forma que siga. Fins ara se las ha excluidas dels centros masculins, y 's venjan.

Tothom se pregunta:—Y qué farán las senyoras reunidas en un cassino? ¿Jugarán? ¿Ballarán? ¿Llegirán periódichs? ¿Se 'n endurán la labor y treballarán?

Casi m' inclino á creure que lo últim y no per amor á la laboriositat... sinó per l' afany de fer córrer las *estisoras*.

De totes maneres l' instalació de un cassino femení té un gran inconvenient per las socias: l' ausencia de sers de la part contraria que las hi tirin flors. ¿De qué serveix l' hermosura, si no se l' admira y no se la pondera?

***

Las senyoras crech que antes de decidirse, s' hi pensarán una mica.

Es més: hi ha un problema á resoldre, que jo 'm permeto formularlo en los termes següents:

«¿Qué li convè més á la dona casada, que 'l marit passi una gran part del dia fora del domicili conjugal ó passarli ella?»

En la impossibilitat de respondre de una manera categórica, aquí va una anécdota:

La Junta directiva de una societat de Barcelona, pera major comoditat dels socios, va instal·lar lo teléfono. Al principi, atrets per la novetat, sempre hi havia vuit, deu ó dotze socios á la sala del aparato dirigint preguntes als distints abonats coneguts. Lo teléfono es un gran invent; pero de vegades está de broma. Aixó succeheix quan se crusan ó 's tocan dos fils, en qual cas, acostuman á respondre á tres quarts de quinze.

Tal es lo que va passar lo dia á que 'm refereixo. Hi havia sis socios alrededor del aparato y havían demanat comunicació ab lo redactor de un periódich, dirigintli una pregunta de broma.

Resposta del teléfono:

—Aquest vespre t' espero. Pots venir sense cuidado. En Pepe passarà la nit al cassino tal.

Al cassino ahont se trobaven ells.

Els, que tots sis eran casats.

Y tots sis se deyan Joseph.

Los extrangers solen calificar de bárbaras las corridas de toros.

No nego que no tenen res de humanitarias; pero vaja, qu' ells quan se proposan divertir-se, ne fan unas de ben crespas.

Ja no parlo dels funambuls y gimnastas que poden caure de la maroma y del trapezi y quedar convertits en una truyta, ni dels *jockeys* que saltan del cavall y 's rompen l' ánima...

Per compendre y apreciar los sentiments humanitaris dels inglesos, dirigimnos á la India, y si no volen caminar tant, fullejém la colecció del *Graphic*, notable ilustració de Londres y trobarém en un número de algunas senmanas endarrerera, los medis qu' emplean los flemátichs fills de las Islas Británicas quan se dedican á la cassa del cocodrilo.

Hi ha tres grabats.

Primer grabat: Un inglés ab casco de dril perfectament ventilat, vesta cenyida, polaynas y 'l fusell á l' espalla parlant ab un indígena, mitj vestit, mitj nú. Se troban á la vora de un riu, y l' indígena sembla dir al inglés:—«Per aquí passarà 'l cocodrilo.»

Segon grabat: Lo mateix inglés parat davant de una cabanya de indigenas. Está comprant ó llogant una criatura de cinch ó sis anys. ¿No presumen per qué la vol?

Contemplin lo tercer grabat y ho trobarán. Lo lloch de la escena es lo mateix siti del grabat pri-

mer: lo mateix camp y 'l mateix riu. No hi ha més diferencia sinó que la criatura comprada ó llogada al efecte, está estacada fortament á una mata plorant ab desesperació. Un cocodrilo tremendo, al sentir-la, surt del riu y acut pressurós á cruspírsela ab las barras obertas. Y l' inglés apostat darrera de una penya, apunta 'l fusell al cocodrilo. Si 'l toca en un dels pochos punts del cos que tenen vulnerables aquests anfibis, podrá matarlo ó ferirlo. Si l' erra ó 'l fereix levement, lo cocodrilo 's menjará la criatura que ha servit d' esqué.

Y l' inglés al entornarse'n, dirá ab la major indiferencia:

—Ja estava pagada.

Decididament, los espanyols que fem corridas de toros som una colla de salvatjes.

***

Y á propósit de toros.

Un tal D Francisco Carbonell acaba de publicar un folleto ab lo títol de «*El toreo con menos peligro, ó salvavidas humanitario de los toreros y los caballos.*»

Se tracta de un nou invent per evitar desgracias en la lidia taurina, y 'l tal invent consisteix en un vestit interior prou resistent per impedir que la banya del toro penetri en lo cos del torero, prou flexible per no privarli cap moviment, prou fort per no adaptarse la tela á la banya ni penetrar en la carn y prou porós per no dificultar la transpiració del que 'l porti.

Ha cregut lo Sr. Carbonell que ab aquest vestit la vida del torero quedaria assegurada, y no ha vist que, al contrari, es quan correria més perill. No moriria, es cert, de una banyada; pero com que tothom se posaria á lidiar toros, los toreros de veras se moririan de gana.

L' atractiu principal de tota corrida es lo perill. Suprimeixin lo risch y desapareixerá l' afició als toros.

Lo Sr. Carbonell absorbit per un invent que tan déu haverlo fet cavilar, no s' l' a donat de que resultava completament inútil.

Com no ha reparat tampoch que 'l mateix problema d' evitar desgracias, molt avants qu' ell y de una manera més senzilla, 'l va reso dre l' inventor de las corridas de toros emloats.

Per mentidas, ja se sab, los cassadors.

Pero de vegades los mariners los hi donan quinze y ratlla.

N' hi conegut un qu' era de Sant Pol y havia estat, segons deya, en las immediacions del Polo Nort. Y al afirmar aixó no 's referia poch ni molt á la sarsuela de 'n Coll y Britapaja.

—¿Y á que hi anavau per aquelles alturas? vaig preguntarli.

Y ell me respongué:

—A que volia que hi anés?... A la pesca de la ballena.

—Déu ser molt perillós.

—Una mica; pero en cambi es molt divertit.

Y en proba de aixó, contava lo següent:

—Era 'l dia de Corpus: sempre me 'n recordaré. Ocupavam ab altres tripulants una llanxa y teníam los arpons preparats per enastar á la primera ballena que se 'ns posés á tret, quan tot de un plegat se 'ns ne presenta una més grossa que una catedral, y ab un surtidor d' aygua que treya del cap qu' esparverava.

Al véurela, la pell se 'ns torná de gallina; pero á la fi 'ns armém de valor y 'ns hi acostém, dis-

posats á jugarnos la vida. Tots eram catalans y per lo tan tots valents. Donchs ¿creuria que al serhi á la vora 'ls arpons varen cáurens de las mans?

—De por?

—Nó, cá: de tan riure.

—Y aixó?...

—Figuris qu' en lo surtidor de aquell dimontri de ballena, hi ballava un ou!

—¡.....!

—Alto: ja avants hi fet present que aquest fet va succehir per Corpus.

P. DEL O.

HABITACIONES AMOBLADAS.

—¿Has llegit lo que diu lo diari?

—Nó: ¿qué diu?

—Mira. «En las oficinas municipales se ha abierto un registro de las casas de huéspedes que existen en Barcelona. Todas las personas que tengan alguna habitación disponible y, con motivo de la próxima Exposición quieran admitir forasteros, pueden pasar por dichas oficinas, donde tomarán nota de sus señas y domicilio...» ¿Qué 't sembla? ¿Sabs que ara sería ocasió de arreplegar uns quants quartos?

—¡Oh! Per arreplegar quartos, totas las ocasions ho son prou de bonas. Lo mal es que en lloch hi ha quartos *arreplegables*.

—¿En lloch? Donchs jo en aquest anunci n' hi veig una bona pila.

—¿De quina manera?

—Anantnos á fer apuntar en aquest registre.

—¿Per pendre forasters?... ¡Fuig, dona, fuig! ¿Ahont los ficariam?

—Aixó es lo de menos. La qüestió es veure si 'l pensament t' agrada: lo demès ja ho enraonarém.

—¡Ja veurás; lo pensament, lo pensament!... Quan los negocis no filan gayre, tot lo que siga guanyar diners es bó; pero ¿cóm rediable la col·locarías á la gent que vingués?

—Bè, ¿t' agrada ó no t' agrada l' idea? Aquesta es la cosa.

—Bueno... ¡sí que m' agrada! ¿Y ara, qué?

—Déixam fer á mí y no t' apuris: los homes no serviu per aquestas cosas.

—¿Cóm s' entén que no servim! Encara voldrás fer veure que jo soch un calsassas, incapás de...

—Si senyor, incapás de tot. ¡Pobra casa; si jo no tingués una mica més de senderi y disposició que tú!

—Antonia...!

—Com si 'm diguessis Llúcia. ¿Qué vols dir ara?

—Res, deixémho corre; vès dihent aixó que explicavas de las dispesas.

—Si, ja será millor, ó sinó qui sab ahont nos enfilariam. Bueno: primer que tot repartimnos los papèrs. Jo seré la mestressa de la casa.

—Corrent; ja m' ho figurava.

—Y donchs ¿que voldrias serho tú? Bons negocis fariam, tanoca!

—Bè, bè; vès dihent.

—Jo soch la mestressa. Tú desde ara ets mort.

—¿Que 't tornas ximple? ¿jo soch mort?

—Si senyor; es dir, no desde ara; ja farà... ¿quán hi posarém?... Tres anys; just. Tú fa tres anys qu' ets mort: jo soch viuda.

—¡Ah, ja! Y farém veure que t' has tornat á casar...

—¿Ab qui?

—Ab mí.

—¡Burro! ¿Qué n' haurías tret, donchs, de morirte? Tú ets mort, com tots los morts: jo soch viuda y no m' hi tornat á casar ab tú ni ab ningú. Una viuda sola es molt llamativa...

—Y pues, ¿qué representaré jo aquí? ¿Qué dirém que soch?

—¿Tú? Qualsevol cosa... un rellogat... un extranjer... ¿Vols ser xino?

—¿Xino? ¿Per qué?

—Per res; per poguer fer veure que 't tinch á dispesa, durant lo temps de la Exposició.

—¡Ca, ca! Fesme ser lo que vulguis, menos xino. ¡Vaya una fila faría vestit ab aquellas batas!..

—¡Y que t' hi haurías de vestir, per ventura! Serías un xino... de paysá... Pero en fi, aixó no val la pena. ¿No vols ser xino? Serás... lo criat... lo cuyner... ¡just!... lo cuyner. Una casa de *huéspedes* ab cuyner fa molta trapa. Nada, no hi pensém més.

—Com vulguis, seré cuyner; tú t' arreglarás. ¡Ja 'ls compadeixo als pobres extranjeros que vinguin! Ja 't dich que menjarán de gust!

—Menjarán... lo que menjarán. No t' emboliquis y fès lo que jo 't dich. Quedém en que jo seré una senyora viuda... d' un... ¿de qué dirém? d' un militar retirat, que va morir á la guerra d' Africa...

—¿Y fa no més tres anys qu' ets viuda? 'M sembla que 'ls extranjeros no s' ho empassarán.

—Bueno, donchs d' un militar que va morir... de...

—¿Del sarampió...? ¿de passió d' ánim?...

—Nó, calla; d' un desafío: aixó vesteix molt. Tú, ja ho sabs, ets lo cuyner. M' haurás de tractar de vosté. ¡Ah! Y no 'm diré Antonia: es un nom massa usual: me diré... donya Leonor... ¿Ho tens entés?

—Me sembla que sí.

—Pues ara aném á la segona part: la distribució del pis. Tú dormirás á la cuyna.

—¿Jo? ¿Y cóm hi cabrém allí tots dos?

—¿Qui tots dos? ¿Que 't creus que dormirás ab mí?

—¡Per supuesto!

—¡Ximple! Si que la fariam bons. ¡La mestressa dormint ab lo cuyner! Lo qu' es ab aixó no cal que hi pensis. Tú á la cuyna; jo dormiré al menjador: d' aquest modo 'ns quedará la sala, l' arcoba, lo quartet del darrera, y si convé fins ocuparém lo corredor, posanthi un catre als vespres...

—¿Y en cada una d' aquestas habitaciones hi haurá algú á dormir?

—Si 's presentan prou forasters, ¿per qué nó? En épocas de molta aglomeració, no 's mira prim: la gent s' aconsola de tot. A París diu que quan hi ha exposició, moltas personas dormen pèls replans de las escalas y fins per las clavegueras.

—Bueno, bueno; tú sabrás lo que 't toca. ¿Y 'ls mobles?

—¿Los mobles per qué?

—Per omplir totas aquestas pessas y dormitorios.

—Aixís que vajan venint extranjeros á emparaular quartos, los anirém á llogar y per un tres y no res tindrém tot lo que 's necessari.

—Nada, veig que tú en tot atinas. Si algú no descubreix la trampa, 'm sembla que ja pot anar bè.

—¿Qui vols que la descobreixi? Si ve algun conegut, plántali la porta pels nassos y digals que ara no 'ns hi estém aquí.

—¿Encara que 'm vejin y 'm coneguim?

—Sí senyor; aquesta es la gracia.

—Perfectament.

—Donchs, apa; vès á ca la ciutat, y digas que 'ns apuntin.

—¿En quina forma ho farè posar?

—Aixís; mira; fixat'hi bè. —«Una senyora viuda d' un militar, tè quatre habitacions soberbiament amobladas. Solicita familias de bona posició.»

¿Te 'n recordarás?

—¡Bè m' ho sembla.

—¡Pues cap á casa la ciutat!

—¡Volant!

A. MARCH.

SONET.

(A UNA INGRATA DE POCH MÓN).

Pubilla ¿quí t' ha mal aconsellat
per donarme ara 'ls quartos tot seguit,
donant al mateix temps també al olvit
cosas que jo recordo de bon grat?

Digas: si los teus llàbis he besat,
y en mos brassos d' amor tú t' has rendit,
y la süau blancura de ton pit
á mos hidrópichs ulls no s' ha amagat:

¿Perqué sens cap rahò ¡vatúa 'l mon!
pensas ab xitxarel-los, somiant
que tenen algo més del que tinch jo?

Sápigas donchs, hermosa y vès contant,
que soch jo tan complert com ells ho son,
y aixó ja 't consta á tú... ¡digas que nó!

E. VILARET.

LOS TRANVIAS.

Son incalculables los beneficios que 'ls tranvías reportan á la humanitat *dotiente*.

En primer lloch l' hi estalvian d' anar á péu, y aixó sol ja es una gran ventatja pels aficionados á no cansarse. Y no dich qu' es una ventatja per tothom, porque hi ha gent que disfruta caminant y que per consegüent aborreix cordialment tota mena de locomoció.

Sembla mentida, pero encare hi ha personas que 's vanaglorian de no haver pujat may á un tranvía. Prefereixen cansarse, mullarse... y atropellarse, avans de gastar quinze céntims per anar en cotxe.

—Pero home—deya jo un dia á cert individuo *anti-tranviista*, vaja, dels que tenen aversió al tranvía—si ja gasta més de calsat ab las caminatas que vosté emprén.

—Oh, no 's cregui que ho fassi pels diners—me responguè, amagant la seva avaricia—perque miri: si vosté 'm digués: aquí tè cinch duros y vá-gissen fins á la Travessera en tranvía, li diría que 's guardés los cinch duros... y me 'n hi aniria á péu. Será una ridiculés, si vosté vol; pero lo qu' es jo no vaig en tranvía per res d' aquest mon; no 'ls puch veure ni en pintura.

Y ningú 'l treu d' aquí.

En cambi hi ha gent que 's passa la vida dintre dels tals vehículs y que si 'ls hi privessen aquest gust serían homes á l' aygua en quatre días.

Es una vocació com qualsevol altra. Hi ha subjectes que ab tal de poder freqüentar lo tranvía, s' estarían no dich de menjar, porque avuy día son molts los que se n' están (una lley de personas que professan la desgana obligatoria), sinó fins d' enrahonar, cosa de tot punt impossible per la major part dels espanyols.

Lo dia que per algún motiu extraordinari s' abolissen los tranvías, no hi ha dupte que tindriam que lamentar no pocas desgracias personals. De segur que hi haurian los indispensables suicidjs de costum, presentats ab tot l' aparató que son intrincat argument requereix.

Per fortuna aixó no es fácil que succeheixi, per lo que 'ls aficionados al tranvía y las sevas familias respectivas poden continuar vivint, com fins aquí, ab la tranquilitat relativa de que disfrutan.

Y dich tranquilitat relativa, porque l' afició *tranviista* origina sérios disgustos en lo seno de moltas familias económicas, vull dir, que practican l' economia.

Entre altres, puch citar lo següent exemple:

Donya Conxa tè un marit, ó més bè: te 'l marit (no fós cas que algún mal intencionat pogués entendre que 'n tè varios) que primer se deixaria tallar un dit de la ma, que renunciar al seu viatjet diari, en tranvía, s' entén.

L' home 's lleva invariablement á las vuyt, pren 'l seu xacolata y al carrer... ó millor dit: ¡al tranvía!

Aquesta costum adquirida per don Teodoro—que aixís s' anomena 'l marit de donya Conxa—porta cada día la seva corresponent *pelotera*, ab acompañament de plats trencats ab rabia en lo calor de la disputa.

Don Teodoro 's passeja impacient de un cap á l' altre del menjador. De prompte 's para y després de meditar un moment, alsa 'ls brassos en senyal de desespero y crida ab tota la forsa dels seus pulmons:

—¿Que no haig de pendre 'l xacolata avuy?—

Ningú respón; lo silenci es absolut en tot lo pis.

Veyent que sos crits son infructuosos, don Teodoro 's determina á anar á trobar á la seva costella, qu' encare no s' ha llevat.

—¡Conxa!... ¿Qué hem de fer?... ¿Encare no está aixó ('l xacolata)?... ¡Mira que tinch molta pressa!...

—Per anar á la *taleya* ¿eh?

—¿A quina *taleya*?

—Al tranvía, home, ¿qué 't pensas que no ho sè?... ¡Quí sab perquè deus anarhi!...

—¡Conxa!...

—¡Si es lo que jo 'm penso... preparat!

—Pero, dona...

—Tú tens algún tripijoch y fás servir de cubertora al tranvía.

—¡Calla, mala llengua!

—He he endavinat; no m' enganyava... ¡si 'l rubor te ven!... ¡si t' has tornat tot vermell!... ¡Fals! ¡perjur!...

—Ay, carat, ¿vols callar? ¡Que un home com jo aguanti aqueixas porrerías!... Mira, are desseguida t' aixecas y 'm fás 'l xacolata... depressa ¿sents?... ja s' han acabat las rahons.

—¿Quí, jo? .. are hi corro... Vès, vès, que te 'l fassi la del tranvía, que 'l trobarás millor... ¡Bré-tull! ¡home sense cor! ¡malvat!...

A don Teodoro las sanchs se li pujan al cap; deixa anar un ¡reíra de bet! recargolat, agafa 'l sombrero y se 'n va de casa, tancant la porta ab estrépit.

UNA MODIFICACIÓ INDISPENSABLE.

La Plassa de Catalunya
està avuy dia tan plena
de trastos, jardins, kioscos,
y embrassos de tota especie,

que si 's volen establir
barbers de sol y llanternas,
s' haurán de posá al davant
del Panorama de Plewna.

Arriva á la Rambla, entra en qualsevol xacoleria, 's desdejuna en un dir Jesús... y 's fica en lo primer tranvía que passa.

No obstant aquí hem de fer constar pèl bon nom de don Teodoro, que respecte de las intencions que li suposa la seva muller, tot lo que se 'n diga es una pura calumnia. Don Teodoro 's passeja en tranvía sense segonas de cambi, aixó es: per afició, porque hi gosa, vaja, per gust. Consti aixís en pró de la reputació de dit senyor, quals costums son de las més morigeradas que 's puguin donar en los temps que corran.

No podem dir altre tan d' alguns dels seus companys de afició.

Avuy dia que, segons sentim á dir, tot està pervertit y atropellat, no es d' extranyar que s' aprofitin las més petites ocasions pera faltar á la moral ocultament ó á la descarada.

Lo tranvía de més inofensiva apariencia, es molt sovint un mónstruo que porta en sas entranyas los més terribles elements de discordia y de immoralitat.

Nosaltres hem vist més de una vegada, anant en tranvía, com un senyor de cara respectable y que per los seus trajos denotava ésser una persona com cal, allargava un péu fins á tocar á un altre péu petit y bèn calsat, perteneixent á una

xicota morena y d' ulls engrescadors, que seya al seu davant. Aixó, com se véu, es altament censurable, sobre tot en persones majors, que son las que haurían de donar exemple de cordura y circumspecció.

Tambè s' ha dat lo cas (s' ha de dir tot) de que 'l mateix tranvía qu' ha exercit de mónstruo, s' hagi trasformat al cap de mitj' hora, ó de un quart si molt convè, en un Edén, no Concert, sinó ambulat.

Los que acostuman á frequentar los tranvías ho haurán observat segurament.

En un dels ánguls del cotxe, seuen una senyora de mitja edat y una senyoreta que fa la cara de ser un poch dada á la poesia. A primera y fins á segona vista, semblan mare y filla. Donchs be; á l' altre ángul, frente per frente, s' hi véu imprescindiblement á un jove de esquifidas y per consegüent bèn cuydadas patillas (puig que si aquestas siguessin complertas no tindria temps per arreglárselas, atrafegats com van sempre aquets tipos ab las conquistas que portan á tot' hora de cap, ó... de boquilla); s' hi véu, deya, un jove que, arrostrant las miradas burletas dels demás viatjers, se passa tot lo temps que dura 'l trajecte, com un lelo, sense deixar ni per un moment de mirarse á la noya que tè vis-à-vis.

Y tan es lo que hi está encantat, que quan passa 'l cobrador y li dona 'l bitllet, tocantlo per l' espatlla, perque no hi ha altre medi de que torni en sí, 'l jove 's treu apressuradament una targeta y l' entrega á dit empleat, dihentli:

—Estich á las sévas ordres: nombri padrins que s' entenguin ab los meus.

Y es que 'l xicot se creya héuraselas ab un rival que 'l desafiava per mirarse ab tanta insistencia á la referida *beldad*.

Lo cobrador se queda parat, la gent del cotxe 's posa á riure y ell s' avergonyeix tant que, atribulat, no més paga 'l seu passatge, permetent que la mare y filla 's paguin lo que 'ls hi correspon.

—Sembla un xiquet distret—diu en veu baixa la senyora de miija edat á la que sembla sa filla.

—Sí respón aquesta—pero té una mirada molt penetrant y además no va mal vestit. Potser es un ricatxo que viatja d' incógnit.

Si hem de parlar ab franquesa, las vegadas que 'l tranvía funciona en calitat d' Edén, son las menos. Es trist dirho; pero es la veritat.

En més de una ocasió se 'ns ha ocorregut que si 'ls conductors de dits cotxes volguessin vendre 'ls secrets de lo que han vist y sentit durant lo desempenyo del seu cárrech, faría esgarrifar la relació que surtiría de sos llabis. Quasi ningú se 'ls voldría creure y no obstant, estich segur que no dirían una paraula que no fos certa.

Una vegada vaig trobar un conductor que 'm va obrir no més que una mica 'l seu pit, y vaig quedar de pedra al escoltarlo.

—Ha de sapiguer —me deya—que aixó es un planté de passions en tota la extensió de la paraula. Aquí dins se donan citas y 's fan declaracions tímidas y atrevidas; aquí s' entregan dissimuladament las cartas més subversivas; aquí s' estableix una corrent eléctrica de péus y un' altre de còlces, qu' es lo que hi ha que veure, en fi, val més que calli perque hi han cosas qu' es millor que no 's diguin --

La veritat, jo 'm vaig creure que aquell home exagerava; després, ab lo que anava observant, m' inclinava á creure qu' estava bastant en lo cert; pero ab lo que vaig presenciar l' altre dia m' he acabat de convencer de que lo que deya 'l tal conductor era la pura veritat.

Anavam en un tranvía no més que tres personas; una senyora que feya molt de goig, un jove que semblava molt quiet y molt modest y un servidor de vostés. La senyora y jo anavam en un extrem del cotxe; lo jove á l' altre extrem.

Passa 'l cobrador y la senyora li diu en veu baixa:

--Miri: cobri 'l passatge d' aquell jove que se m' ha fet molt simpátich .. Té aixís, un cert ayre de tímids que cautiva al primer cop d' ull.

Al sentir aixó vaig tenir la boca oberta per exclamar:--Senyora, fassi 'l favor de mirarme una mica á veure si jo també tinch l' ayre de tímids que tant la cautiva á vosté --

Per acabar. Lo tranvía, no hi ha dupte que reporta grans ventatjas, sobre tot als que tenen de caminar molt; pero, com totas las cosas, se n' abusa en tanta de manera, que, vaja, senyors *Tenorios* de tranvía, ne fan un xiquet massa.

JUST ALEIX.

¡PER UNA DISTRACCIÓN!

¡Apreciable ex-aymada de ma vida,
ninfá perduda del carrer de 'n Roca!

Sè que fas córrer que m' has dat á dida perque soch un *estúpido*, ¡un tanoca!

Dius que ma cara te un tirat perfecte á las dels noys més lletxos del hospici, tot lo qual á mí 'm fa molt poch efecte... ¡Cóm que tu 't queixas, per no perdre 'l vici!

Digué 'l gran Dante palpitant d' *amore* que la bellesa es cosa... (per tu nova) ...*che da per gli occhi una dolcezza al core che intender non la può, chi non la prova.*

Tu per lo tant, que no has pogut *probarme* perque jo sempre m' hi cridat *andana* ¿de quíns móvils te vals per motejarme dihentme animal y lleig, tonto y pavana?

Mes ¡ah! ja ho sè, no tens d' amohinarte retrayant fetxas y citantme *cassos*.

¡Tot es perque fa temps, vareig donarte... *distretament*, un cop-de-puny als nassos.

J. LAMBERT.

A GRANS MALS...

¿Ho veuhen? Ha succehit lo que jo 'm temía.

No s' si se 'n recordarán; pero més de quatre vegadas ho havia dit:

—Aquesta exposició va ab massa calma! ¡aquestas obras se fan massa poch á poch! Arribará 'l día de la inauguració y no estará llest, no estará llest... ¡no estará llest!

Y no ho está. ¡Si sabré jo ab quína gent tracto!

Aquí som aixís. ¿Nos proposém fer una cosa? ¡Ja está dit, fémla! Lo primer día s' hi treballa ab verdadera afició, lo segon ja 's va refredant l' entusiasme, al arribar al tercer ningú se 'n recorda, y al quart... en las obras comensadas ja hi ha herbas y trenyinas.

¿Qué succeheix després? Que vè 'l día que 'ns hem fixat per inaugurar lo que vam comensar, y com que tot está á mitj fer, corrém com uns desesperats, volguentho acabar tot en quatre esgarrapadas, per veure si en tres días enllesím lo que no hem enllestit en tres anys.

¡Naturalment! Depressa y bè no pot sè. Los archs de triunfo s' esquerdan, los restaurants no 's poden acabar per falta de rajolas de Valencia, los candelabros eléctricos no s' aguantan drets y tot marxa malament y á empentas y rodolons.

Ja veuhen lo que passa ab los edificis de la Exposició: 'l que més y 'l que menos está en la infancia.

Pero lo que avuy preocupa als directors de la cosa, es la pintura dels grans locals qu' están rematantse á tota pressa. ¡Aquesta, aquesta es la part més trista!

¿Cóm rediables se pintan aquellas inmensas parets? ¿Quí 'ls emblanquina, depressa, aquells sostres grans com la plassa Real?

L' apuro es realment serio. Hi ha locals d' una alsada tan considerable, que, perque 'ls pintors pugan treballar, es precis construhir primer una complicadíssima serie de bastidas.

Y 'ls que han de colocar aquestos castells de fustas, exigeixen dugas cosas: temps y diners.

Per la bastida que 'ls pintors creuhen indispensable pera pintar lo sostre del Palau de ciencias — que per cert no es lo més extens ni 'l més alt, — los constructors han demanat... no sè quants cents duros. ¡Cents duros! No es un gra d' anís.

Pero tot ab tot, aixó encara no 'ns deturaria; per sach de duros més ó menos, Barcelona no ha d' espantarse.

Lo tremendo es lo temps que 's pert ab aixó; perque la colocació d' una bastida d' aquesta naturalesa, no es cosa de cinch minuts ni de cinch días. Y ara cada día es un sigle.

¿No es veritat que 'l mal es gran?
Pues aquí va al gran remey.

Un amich meu, projectista de primera forsa, ha trobat un sistema pera pintar un sostre, una paret, una fatxada, qualsevol cosa, per alta que siga, sense necessitat de bastidas, ni d' enfilarse per res.

¿Agafant unas canyas ben llargas, de trenta ó quaranta metros de longitud?

No senyors. La idea del meu amich es un verader rasgo d' ingeni: escoltin lo sistema, tal com ell l' explica:

S' agafa —diu—tota la pintura que 's necessita per pintar tal fatxada ó tal paret, y 's posa en grans cubells, al peu del edifici. Luego 's preparan unas quantas bombas d' apagar incendis, d' aquestas que tenen forsa potencia, y ab la manguera dintre del cubell y l' altre extrém en mans d' un home ben hábil, japa! cops á la bomba y 'l color se va escampant per la paret, pèl sostre ó per lo que sigui, com si 's reguès. D' aquest modo, pintar la fatxada de casa la Ciutat, per exemple, es qüestió de deu minuts. —

¿Qué tal l' idea? ¿No 'ls sembla qu' es cosa de probarho? ¡Devegadas los boigs...!

MATÍAS BONAFÉ.

TOROS.

Lo qu' es bó p'ls pagesos acostuma á ser dolent per las empresas de toros. Lo qual vol dir que quan plou, men' res cauhen per aquells, dobles de cinch duros, cauhen xussos de punta pèls pobres empressaris.

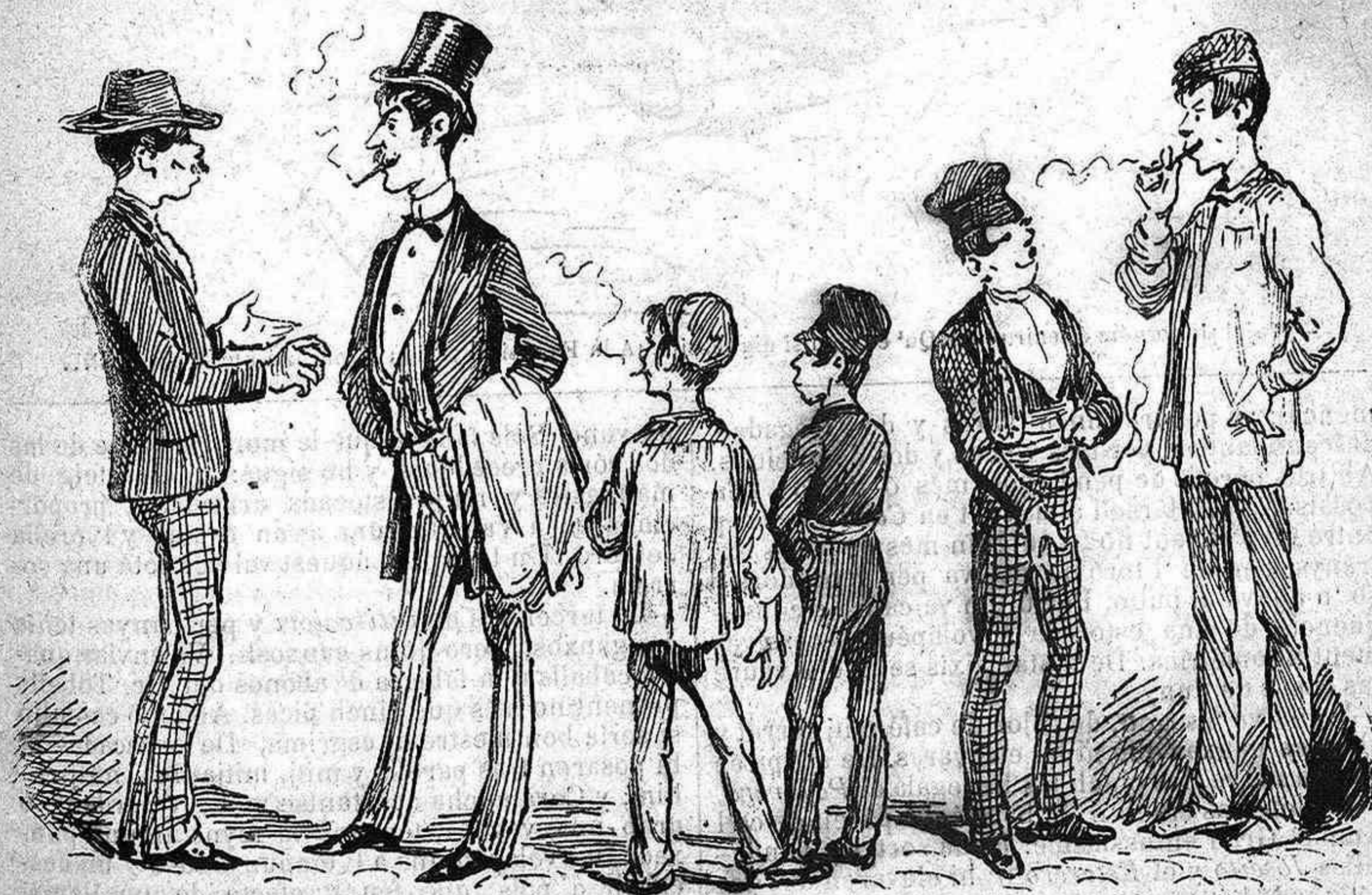
Després de dos diumenjes de goteras, va arribar la bona.

Al cel hi havia toldo, y 'ls de la democracia estavan molt contents de que 'l cel reconeixès los sants principis de la igualtat. Sol y sombra apareixian bastant plens, al presentarse en lo balcò de la presidencia 'l regidor Sr. Payerols.

Va haverhi lo de sempre: xiulets pèl president y aplausos per la quadrilla, cambi de capots, boleyo de clau... y aparició del primer cornut.

Era de color de sotana de capellá y ensenyava la seva, (negro meano segons la terminología fla-

PREPARATIUS.

Van arribant tarugistas y ratas de tota mena, per protegi als extranjers que diu que 'ns vindrán á veure.

LA NOSTRA GENT. —

—¡Vaja! ¡Ja torném á tenir pluja! Qu' es com si diguessim: ¡A la Exposició ja deu tornarhi á haver goteras!...

menca): va pendre cinch varas y dos fregadas, descambiantlas per tres volcos y dos defuncions. Ab tres parells de pendatxos, més ó menos bèn posats, va plantárseli al davant en *Cara ancha*, y entre éll y 'l vent no 'n vulguin més de passes extrany, perque 'l toro no estava per mocadors, y se 'n anava al bulto. Per últim va caure á conseqüència de una estocada á volapéu, excessivament kilométrica. De matar aixís se 'n diu veure las cosas de lluny.

Y allá va 'l segon, de color de café mitj torrat y ab unas punxas que ni las etzavaras. De set picas que va rebre, las cinch las hi regalá el *Pajarero*, y de aquestas cinch n' hi hagué un parell de ca'l *Ample*. Gran entussiasme. En la sort de banderillas *Joseito* y el *Esterero* n' hi clavaren dos parells cada hú, tan al seu puesto, que de l' esquena del toro, com de la qua del dragó de ca'n *Cuadros*, semblava que 'n sortían las baranillas de

un vano. Sols faltava que la mort fòs digne de las dos sórts precedents, y ho sigüé: un trasteig de má mestra y mitja estocada arrancant, proporcionaren á Valentín una gran ovació y l' orella del toro. Un toro com aquest val per tota una corrida.

Lo tercer era de *tuti-colori* y per banyas tenia dos ganxos; ¡pero quíns ganxos!... Va enviar quatre caballs á la fábrika d' abonos del Sr. Tobella prenent no més que cinch picas. Ab aixó calculin si seria bon mestre d' esgrima. De arrecadas n' hi posaren tres parells y mitj, mitja-figa, mitj-rahim; y *Cara-ancha* acostantse mólt, y perdent lo drap una vegada, terminá la feyna ab una punxada, un volapéu fins á l' empunyadura y un descabell á pols, que feu l' efecte de un llamp, encarregantse del trò 'l públich ab los seus aplausos.

Negre era 'l quart com lo porvenir de Barce-

(Dibuixos de Mariano Foix.)

—Cinch... sis... set... ¡Tè! Ja no sé quantas minvadas hi contat... ¡Ay, Senyor! Quan una arriba á certa edat, ni per fer mitjas es bona...

lona y ensenyava també la séva; tenia las banyas obertas com los brassos de una *nineta enamorada*, y consolá al empresari de caballs dels desperfectes ocasionats pels anteriors. No 's registrá cap defunció. Era un toro rampellut que al sentirse una punxada brincava com un llagost y que de tan en tan pegava embestidas fins á la barrera. Mal picat y pitjor banderillejat, morí de mala mort, escolat de una sangría.

A pesar de que 'l quint diu no matarás, lo quint de diumenje á la tarde, després de arribarse nou vegadas als tatáns, va tombarne dos. Valentín Martín li clavá un parell de sinapismes dels curts, emportantse'n una gran ovació; y Cara-Ancha, ab bona fortuna, l'enviá á las taulas de Sant Agustí, de una punxada y mitja estocada alta y eficás.

Fins aquí la corrida havia anat al pé: los toros de Arribas, á pesar de haver passat tres senma-

nas lluny de sa pastura natal y de haver aguantat no sé quants xáfechs d' aygua, varen donar mostres de saber ahont tenian las banyas; pero sortí lo sisé toro.. y com en totas las familias sempre hi ha un fill dolent, los mansos van encarregar-se de tornar-lo al quarto fosch.

Igual succehí ab un altre y ab un tercer, fins que un quart va decidir-se á posar fi á la lidia de una manera poch lluhida, avants de que la fosca de la nit tirés talò de glassa sobre l'espectacle nacional.

Resultat: que havent dit l' empresa que no hi hauria toro de gracia, va havern'hi quatre per falta d' un.

A no ser l' últim toro, la corrida hauria sigut de las bonas.

Dels espasas, Valentín, no sense qu' en Cara-

ancha, que cada dia está més gras, demostrés notable inteligencia.

Dels *banderillers*, Joseito y el Esterero.

Dels *picadors*, El *Pajarero*.

Y dels toros, lo segón.

Y ara fins demá passat si las oracions del senyor Piera tenen prou virtut per pujar al Cel, obrint forat entre 'ls núvols.

PEP BULLANGA.

¿QUÉ ES?

Va veure un jove á una galán donzella més hermosa que 'l sol del dematí, y del amor la cálida sageta de sopte atravessá son pobre pit, y plé de sentiment digué 'l minyó:
—Lo amor es tot.

No era rich, se casá y als tres anys plora la sua sort tristíssima y fatal; pares morts, fills malalts, la dona boja, molt gasto y amohino y poch treball. Y are diu, lliure 'l cor del sentiment:
—L' amor es res.

FOLLET.

PRINCIPAL.

Serafina la Devota ha sortit ja del Hospital completament neta del pecat d' heretjia y d' escándol que li atribuhían los sabis doctors de aquella santa casa.

Mentres Barcelona en massa reya fins á des-tornillarse de la prohibició de un drama que més que á altra cosa tendeix á moralisar condemnant las malas arts de la hipocresía, va reunirse un jurat de sis senyors, nombrats tres per l' empresa y 'ls tres restants per la Junta del Hospital, y 'l Jurat decidí per unanimitat que l' obra podia representarse.

Y ara tothom pregunta: ¿Y la Junta del Hospital? ¿Qué fá aqueixa ditxosa Junta? ¿Quín dia dimiteix?

De totas maneras veyém ab gust que *Serafina*, completament restablerta de la seva passatjera indisposició, puga tornarse á presentar á las taulas, tan més, quan desde la solemne campanada de la Junta eran molts los que desitjavan conéixerla personalment.

Aixó fa que lo qu' eran avants mitjas entradas, avuy siguin plens; que 'ls aplausos s' hajan multiplicat per vint y que ni la més petita alusió, ni la frasse més insignificant passin desapercubudas.

Y ara 'l Sr. Palencia será un ingrát, si no fa un regalo á la Junta de aquell establiment benéfich.

Si m' ha de creure, envihili una carretada de tila.

Los anuncis del abono per las quatre funcions de la Sarah Bernhardt ja fá dias que han vist la llum.

La famosa actris se troba actualment á Madrid

y es objecte de contínuas ovacions. Son talent se sosté á la altura de sempre.

Pel próxim dilluns, dia 30, s' anuncia la seva presentació davant del públich de Barcelona.

¡Ab quina ánsia l' esperém tots los amants del art dramátich!

LICEO.

A l' hora qu' escribím, van donats tres concerts en lo gran Teatro.

Tres y 'l qu' estava anunciat per ahir, fan quatre.

Los aficionados á las gargantas privilegiadas y al luxu dels tenors á mil duros per funció, no troban prou lo compte en aquesta classe d' espectacles; pero 'ls inteligents s' hi deleytan de veras, quan qui 'ls dirigeix es un mestre de cap d' ala com lo mestre Goula.

Las pessas que s' han tocat fins ara, plenas de relléu, de vida y de colorit han agradat moltíssim. Los coros, perfectament ensajats han contribuít també al bon éxit dels concerts.

De alguns números s' ha demanat la repetició.

L' actitud de una part del públich respecte á óperas y concerts, me recorda la predilecció que tenen alguns á vestir bè, en detriment del ventrell. L' ópera es un trajo bonich; la pessa de concert es un bon tall. Uns s' ho gastan tot per la roba; jo prefereixo gastarm'ho per la taula.

ROMEA.

Ahir havia d' estrenarse lo nou drama de la Sra. Arnillas de Font, titulat *Lo patje de la comtesa*.

La senmana entrant ne parlarem ab l' extensió que solém concedir á las produccions del *Teatro Catalá*.

Dilluns próxim benefici de un artista á qui 'l públich no crida may á las taulas, á pesar de que sense, ell no hi hauria comedia possible.

Nos referím al apuntador Sr. Comas, que ha combinat un programa variadíssim, compost del drama: *La Verge de la Roca*; lo monólech del senyor Fontova *L' últim grahó*, recitat per lo senyor Bonaplata, y la pessa del Sr. Vidal Valenciano: *Lo virolet de Sant Guim*.

ESPANYOL.

LO LOCAL.

Está bè y produheix un gran efecte.

Las avingudas del teatro son més amplas y es payosas, especialment la p'assoleta que 'l precedeix. S' ha aixamplat l' escala del primer pis y la galería del mateix. Las murallas laterals han sigut decoradas y estucadas.

L' escenari ha quedat molt desembrassat, sense 'ls quartos dels artistas que l' obstruhían. Ara aquests se vesteixen en un cos d' edifici apart y unit al escenari, de modo qu' en un cas d' incendi tenen la fugida assegurada.

Las reformas més importants s' han efectuat dintre de la sala. S' ha enfondit la platea y s' han decorat primorosament palcos, parets, sostre y oberturas, presentant lo conjunt un aspecte rich y elegant, al qual contribuheix l' obertura del escenari qu' es molt hermos, lo nou telò de boca qu' es molt cayo, la part escultórica qu' es molt ben entesa lo mateix que las baranas de las galerías, la pintura qu' es molt ben endavinada y l' il·luminació verdaderament espléndida.

Ha dirigit la reforma del teatro en tots los seus detalls lo conegut arquitecto D Anton Rovira.

LO GRAN GENI INSPIRADÓ
DE LA NOSTRE EXPOSICIÓ.

No més poden admirarse
de tot lo extrany que allí 's fa,
las personas que no hajin
vist may un ase volá.

Del decorat de la sala se 'n han encarregat los Srs. Chía y Labarta; del teló de boca 'ls Srs. Urgellés y Moragas; de la escultura 'l Sr. Tarascó; dels daurats lo Sr. Cebrián; de la lampistería 'ls Srs. Costa y Companya y de la construcció del escenari 'ls Srs. Magdalena y Obiols.

Ara no falta sinó la substitució dels sillons vells per altres de nous que ha d' efectuar-se dintre de poch, y 'l *Teatro espanyol* figurará entre 'ls més hermosos de la ciutat.

LA COMPANYIA.

Ha obert plassa en aquest teatro, mentres s' espera l' arribada de 'n Tomba, la companyia del *Circo de Price* de Madrid, qu' és bastant mitjaneta.

De bona voluntat no 'ls ne falta als artistes que la componen; pero haurían de posar més esmero en la declamació y no dich en la interpretació de la música, porque ja sabem lo que acostuman á ser las companyias espanyolas de sarsuela.

Aixís y tot, al inaugurar las funcions, l' últim dissapte ab *La tempestad*, lo públich va rebre ab aplauso á la companyia, distingint especialment á las Sras. Valero y Cubas y als Srs. Riuhet y Palou.

A las demés representacions que s' han donat, no hem tingut ocasió de assistirhi.

TÍVOLI.

Ademés de *El corazón y la mano*, sarsuela

sempre aplaudida y celebrada, s' ha continuat posant en escena una infinitat de sarsueletas en un acte, debent fer especial menció, entre las que mes bon éxit han alcançat, de *Toros de puntas* y *¿Cómo está la sociedad!*

Y ara que parlém d' aquest teatro. Sabém que s' ha presentat á la empresa, per don Frederich Garcin, aplaudit autor dramátich, lo llibre d' una sarsuela castellana que té per títol *Tierra Clásica*. Ab las bonas noticias que de l' obra tenim esperém ab verdader desij véurela en escena, pues estém segurs de que 'l públich la rebrá ab molt aplauso, tan per la seva originalitat com pels xistes y situacions cómicas de que está plagada.

ALTRES TEATROS.

A *Novedats*, *Loókeli*, mentres s' ensaja á marxas dobles lo ball *Excelsior*, representat ab éxit en las primeras capitals d' Europa.

A *Catalunya*, lo rey dels marionettes, lo famós Holden ha renovat una part dels números del programa, sense que 'ls números nous desdiguin poch ni molt dels que ja li coneixíam. La mateixa habilitat de sempre; las mateixas sorpresas. Y 'l públich no cansant-se de un espectacle tan especial.

Lo Sr. Alegria ha enarbolat ja 'ls programas de inauguració del *Circo ecuestre*, y per cert que 'l local ha sigut objecte de algunas reformas importants.

Y res més per ara.

Ah, sí...

UN ESPECTACLE NOU.

Lo trobarán instalat en un dels pabellons construïts de fresch en la Plassa de Catalunya. És á la vegada científich y recreatiu. Consisteix en lo microscopi solar que aumenta 'ls objectes de 1000 á 100.000, lo qual permet examinar los detalls més insignificants dels sers infinitament petits, com son microbis, infussoris y parásits.

D' aquests ne té l' empresa uns 200.

Casi tants com se 'n contan en la Exposició Universal.

N. N. N.

METAMÓRFOSIS MATRIMONIALS

I.

Ja fa un any que 'ns vam casar; dotze mesos ¡quí ho diria!

Temps de ditxa y alegría
¿com ho has fet pera passar
tanta via, tanta via?...

¿No es vritat que som ditxosos?

¿que ton goig es mon anhel?
¿qu' aquells temps tan deleitosos,
tan grats y tan venturosos
serán eterns com lo cel?

II.

Quin poch cuydado que tens
ab la nena ¡pobre nena!...
Abrigala més. ¿ho sents?
Tè fret; ¿no veus, poca pena,
qu' hasta li petan las dents?
Li has posat la gorra torta;
l' has faixada massa estreta.
¡Com dú 'ls bolquers! Porta, porta:
si no fòs per mí, pobreta,
jo crech que ja fóra morta.

III.

Aixís. déixaho tot mullat;
apa, régaho tot ben bè
que 'l reuma 'm tè mitj baldat,
y 'm déus volguer posar bè
á cop de fret y humitat.

Així, obra ben bè 'ls balcon
ab l' excusa d' escombrar...
Sò vell y tinch patacóns,
y es clar, portas intencions
d' enviarme á passejar.

IV.

Com tinch poagre ¡oh mal pillo!
y no puch menjar res fort,
tú que sí, 'm portas lloillo.
¡No sè quin sant!... Ja tens sort
que crech que 't falta un tornillo.

L' estómach me tè arbolat:
crech que 'm passen pèl ventrell
lлимas y paper vidriat.
¡Ay, tenir fants mals, ser vell
y per postres ser casat!

CUCARACUCH.

Una persona que ha visitat interiorment lo Gran Hotel internacional, aixecat com sab tot-hom en 53 días... y la torna, nos parla de la humitat que traspúa per las parets dels quartos. Tot lo calor empleat en las festas de la inauguració, no bastá á aixugar aquellas parets construhidas de fresch

Las tobollolas que passen la nit en un quarto, als dematins están mulladas, com si las traguessen de un safreig, y fins los llits si no 's desarramban, durant la nit se cubreixen de una capa de rosada.

La mateixa persona va veure un quarto de la banda de mar que tenia en un ángul cosa de un metro quadrat de floridura.

—Ja 's coneix que som á la primavera.

—Y això?

—Que 'l Gran Hotel ja comensa á florirse

No se sab encare ben bè si á D. Francisco se li donará un títul nobiliari.

Hi ha qui creu que ab las ditxosas goteras de l' Exposició se li han mullat los papers.

Ja s' han fet públics los comptes presentats pèl Srs. Lluch, Fuster y Muntadas, ab motiu del

viatge y estancia á Madrid per encàrrech del Ajuntament.

Un viatjet baratet. No ha costat més que 2,600 duros á las arcas de la Pubilla.

Repetida aquesta xifra pèl número de días que va durar la broma, resulta que cada un dels tres comissionats no ha gastat més que 76 duros diaris.

Una mica més de un ralet cada minut.
¡Viva 'l rumbo!

L' altre día varem veure á ca 'n Parés dos retratos, l' un de senyora y l' altre de senyor, deguts tots dos al jove artista figuerench Sr. Corolá.

Tan l' un com l' altre son de un parecut complet y evidencian las bonas disposicions del seu autor y 'ls progressos qu' en l' art de la pintura realisa 'l Sr. Corolá.

L' arch de triunfo que ha de aixecarse en lo carrer de Corts ab motiu de la vinguda de la reyna regent costará no més que 10,000 duros.

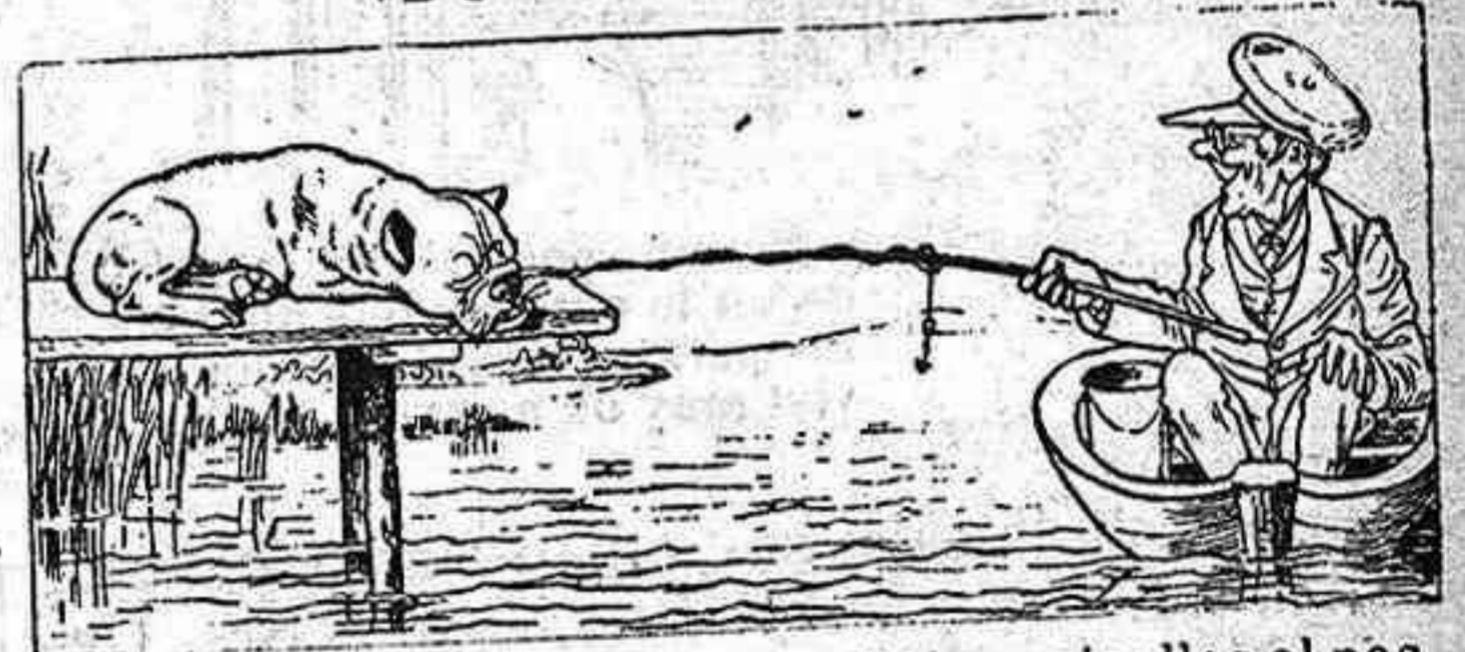
Y l' adorno del mateix carrer, 20,000 duros més.

20 y 10, trenta mil.

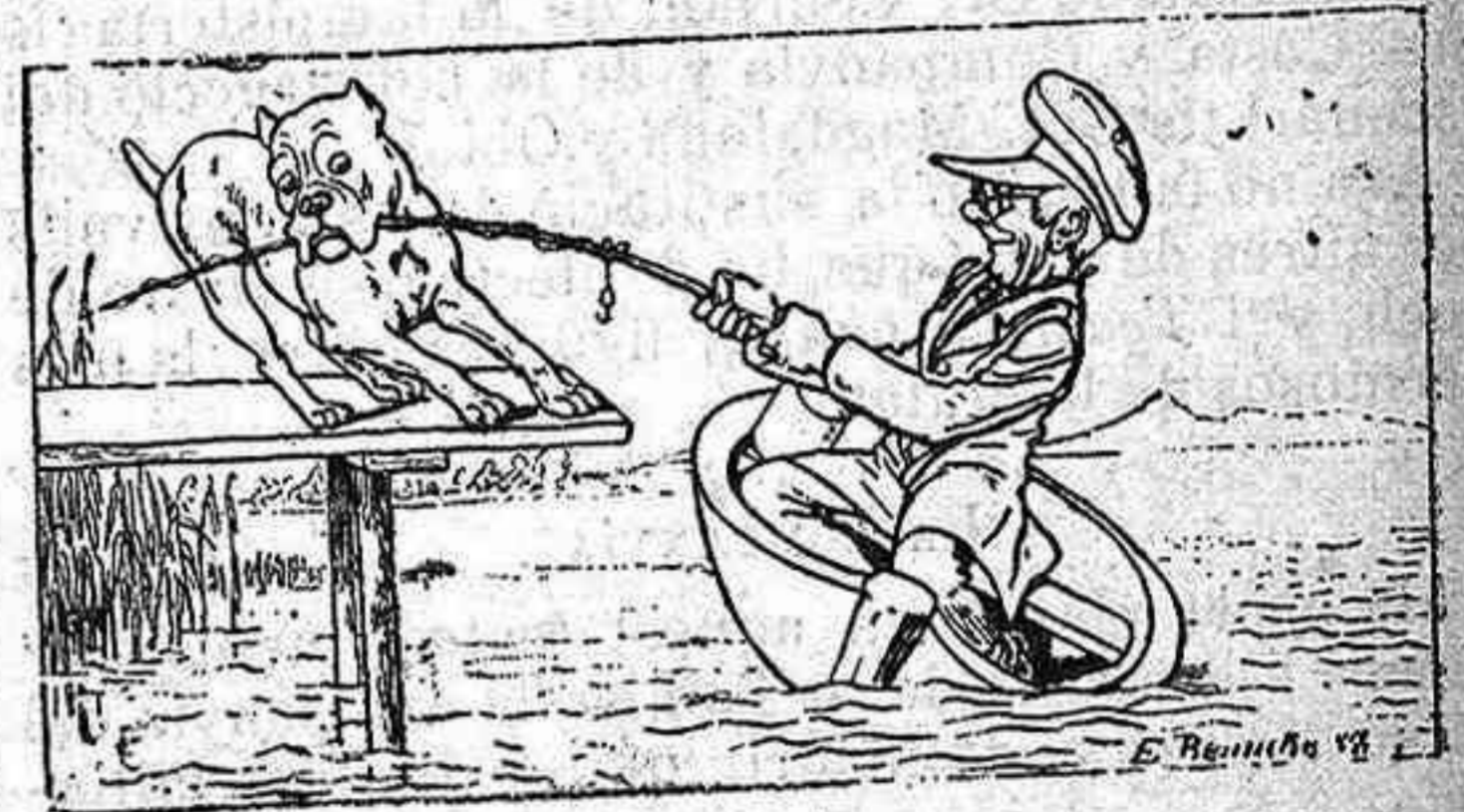
Trenta mil, y las afegiduras, perque en aquests assumptos casi sempre 'l farsiment puja més que 'l gall.

Ab motiu del viatge regi, se preparan ademés grans festassas.

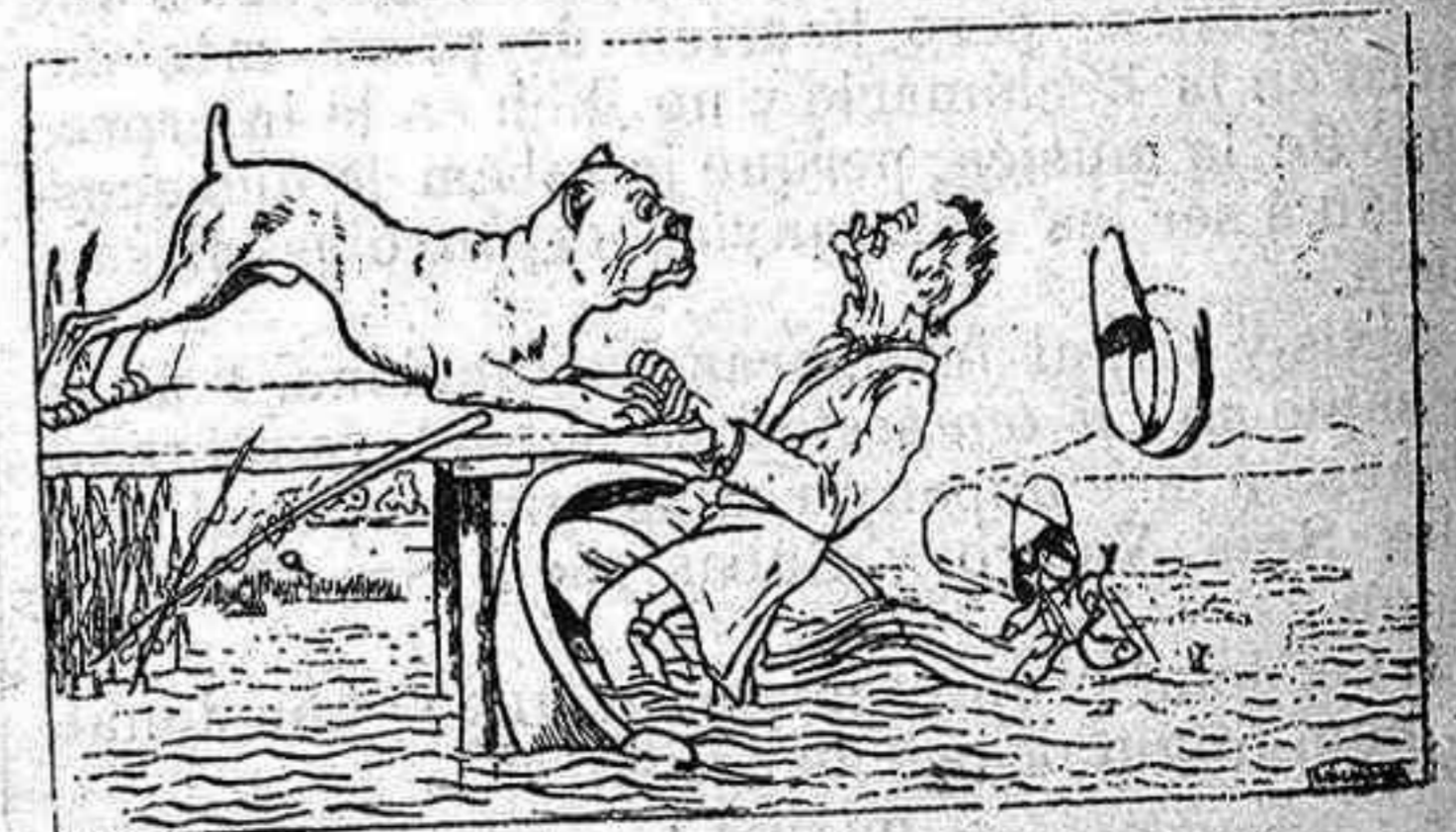
«DONDE LAS DAN...»

¡Cóm dorm aquest gos! Veyám si tè pessigollas al nas...

¡Ay, ay! ¡Quín mal geni! ¡Deixa estar la canyal

¡Jesús, María, Joseph!... ¡Perdò!...

Concerts, simulacros, balls, inauguracions de monuments ab cabalgatas, etc., etc., etc.
 Mare de Déu ¡y que 'ns divertirém!...
 Sobre tot quan arribém al cul-del-sach y no hi trobém res, ni las engrunas.

La Rambla de Catalunya ha quedat empantenegada.

La Plassa de Catalunya ha quedat empantenegada.

La Plassa de Santa Ana ha quedat empantenegada.

Un refrá que va escriures precisament per don Francisco de Paula: «Quí molt abraça, poch estreny.»

Assegura un periódich que ab motiu de l'Exposició se concedirán cinch tituls de Castilla á altres tantas personas molt conegudas en la ciutat.

Y pregunta:—¿Sabrían dirnos quínas serán las personas agraciadas?

Un altre periódich respón sense vacilar:—En Rius y Taulet, en Girona, en Durán y Bas, en Rogent y en Pirozzini.

Es molt natural.

Continuan las preguntas:

—¿Sab algú quíns tituls se 'ls concedirán?

No ho sabém de cert; pero ho presumím.

Rius y Taulet: gran duch de las Goteras.

Girona: marqués del Negoci.

Durán y Bas: baró de la Protecció familiar.

Rogent: compte de las Esquerdas.

Pirozzini: vis-compte de Qui-la-peta.

Lo lloguer dels mobles de casa la Ciutat, durant l'estancia de la reyna regent, ja sab tothom que costará 42,000 duros.

No n'hi havia prou ab aixó y 's construeix un Pabelló real en l'interior del Parch, que també será moblat ab mobles de lloguer.

Import de aquest lloguer: 15,000 duros més.

Total: 57,000 duros de lloguer de mobles per espay de un mes, ó sigui prop de 2,000 duros diaris.

Y ara vegin si tením casa per tals mobles.

L'empresa del Panorama de Plewna mereix un aplauso per haver permés que visitin gratuïtament aquell espectacle tots los assilats de las casas de beneficencia de Barcelona.

Es un acte de filantropía digne dels que 'l realisan.

Los fills de la caritat passarán un bon rato.

Llegeixo:

«Destinat á la Exposició, ha arribat á Barcelona un magnífich tiburon p'l transport del qual ha hagut de utilitzar-se un wago fet exprés.»

Per gros que sigui aquest peix, son encare molt més grossos alguns altres que nedan per las ayguas de la Administració municipal.

A propósit de las esquerdas, escletxas y altres imperfeccions que s'observan en las construccions del Parch, se contan cosas que farían plorar si no fessin riure.

Los arquitectos se treuhen lo mort de sobre y 'l tiran sobre 'ls contractistas.

Y aquestos diuhen qu'ells no son ells, sinó

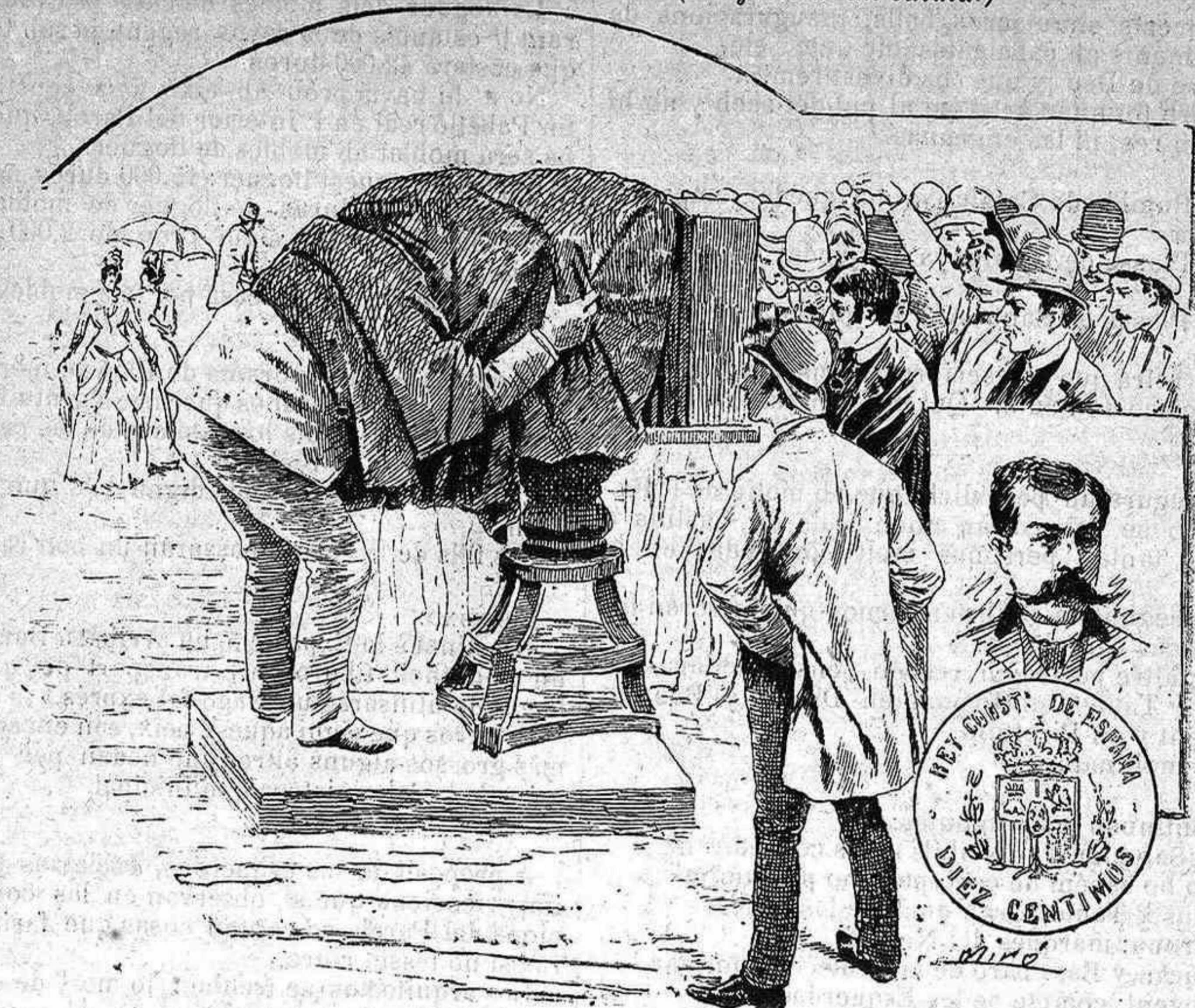
VIUDOS REINCIDENTS.

ELLA.—¡Fem muixoní!... ¡Si ell sabia lo que jo al primer li feya!

ELL.—¡Callém!... ¡Qu'ella no s'enteri del que vaig fé á la primera!

FOTOGRAFIA ECONOMICA. — (Projecte d' un catalá.)

¡Nova invenció! baratura!
ab deu céntims á la mà,
s' acostan al aparato,

s' hi posan bèn bèn al davant,
tiran la moneda á dintre
y 'l sèu retrato ¡ja está!

homes de palla de un célebre personatge, no sè quantas vegadas milionari, que desempenya desinterassadament un càrrech elevat y que sens dupte per rescabalar-se, s' ha quedat ab la majoria de las contractas.

No sería mal que 's formés expedient, y que aquest passés pel sèu informe á la Comissaria regia, á veure que hi diu en tot aixó, l' Excm. Sr. don Manuel Girona.

Imprevisiones.

Se tracta de cubrir las teulas metálicas del gran palau de la Industria ab una planxa de zinc, que no costará més que 64 mil duros.

Ara no faltaria sinó una cosa: que 'l mateix empresari que ha sigut de las teulas, ho fós també de la planxa de zinc.

Y que un cert violinista molt conegut á Barcelona l' acompanyés en son treball, tocant aquella cansó popular:

«Zinc, zinc, zinc
viva la gresca, viva la gresca
zinc, zinc, zinc...
viva la gresca... que ja 'ls tinch.

Tambè 's diu que l' arquitecto constructor del restaurant del Parch. al fer lo pressupost de l' obra, va descuidarse de compéndrehi las rajolas de Valencia.

Y aixó que aquestas son en número de 300 mil. Y que cada una costa, sense contarhi 'l transport. 3 rals. preu de fábrica.

Total: 45,000 duros.

Res: es lo que diu sempre D. Francisco: «Qué son 45 mil duros per Barcelona?»

Una noticia per respondre á moltes cartas que tenim pendents de contestació:

S' ha publicat ja l' aplaudida comedia del nostre estimat company Roca y Roca «Lo plet de 'n Baldomero.» Forma un tomo molt elegant y 's vén á ca 'n López al preu de dos pessetas.

Y á propósit.

Tenim en cartera un notable article sobre l' execució que ha capigut á *Lo plet de 'n Baldomero*, degut á la ploma del distingit crítich senyor Ixart.

Lo publicarem, sens falta, la senmana próxima.

Tenim molt bonas noticias de la gran colecció de fieras de Redenbach establerta á la Gran-vía, al costat del Panorama de Plewna.

La senmana entrant probablement ne donarem més detalls.

Al altre costat del mateix Panorama, s' hi está construhint un local apropósit per la *menagerie* Bidel.

Fieras alemanas á un costat; fieras francesas á l' altre... y la batalla de Plewna al mitj.

Decididament, l' Europa está sobre un volcán.

Entre 'ls pochos artistas espanyols que han alcansat premi en la Exposició de Bellas Arts de

(Continua á la página 272.)

LOPEZ-EDITOR: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20

WATERLÓO

POR

ERCKMANN - CHATRIAN

Forma la obra dos cuadernos en 4.º, ilustrados con profusión de grabados y vale Ptas. 2.

SEMBLANZAS DE POLÍTICOS

POR

CONRADO SOLSONA Y BASELGA

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

DE MADRID Á PANAMÁ

VIGO, TUY, TENERIFE, PUERTO-RICO, CUBA, COLÓN y PANAMÁ

Crónica de la expedición enviada por el Excelentísimo Sr. Marqués de Campo, escrita por D. F. PERIS MENCHETA, ilustrada por T. CAMPUZANO, con un prólogo del

EXCMO. SR. D. J. NAVARRO REVERTER

Forma la obra un tomo en 8.º y vale Ptas. 3.

M. FIGUEROLA ALDROFEU

TEMPS PERDUT

PASSA-TEMPS CÒMICH EN UN ACTE Y EN VERS

Preu: Ptas. 1.

EL AJEDREZ

TRATADO DE SUS PRINCIPIOS FUNDAMENTARIOS

POR

D. GERÓNIMO BORAO

Un tomo en 8.º, Ptas. 1'50.

EL PROFESOR FICECLAQUE

POR

PAUL DE KOCK

Un tomo en 8.º, Ptas. 0'50.

EMILIO ZOLA

NUEVOS CUENTOS Á NINÓN

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

LA EXPOSICIÓN UNIVERSAL

DE

BARCELONA

HUMORADA AGRE-DOLSA, EN VERS

PER

C. GUMÀ

Preu: 0'50 de pesseta.

FIGURITAS DE BARRO

POR

J. NAVARRO REZA Tomo 49 de la *Biblioteca Demi-Monde*.—Un tomo en 8.º con una cubierta al cromo, Ptas. 1.

CORRIDA DE TOROS

Album con 12 láminas al cromo, Ptas. 2'50.

EL BARBERO DE PARÍS

POR

PAUL DE KOCK

Un tomo en 8.º, con cubierta al cromo, Ptas. 1.

Próxima á publicarse

MANUAL DEL JURADO

CON UNA INTRODUCCIÓN

DE

ROMERO GIRÓN

1 tomo encuadernado en tela, Ptas. 1'50.

Aparecerá en breve

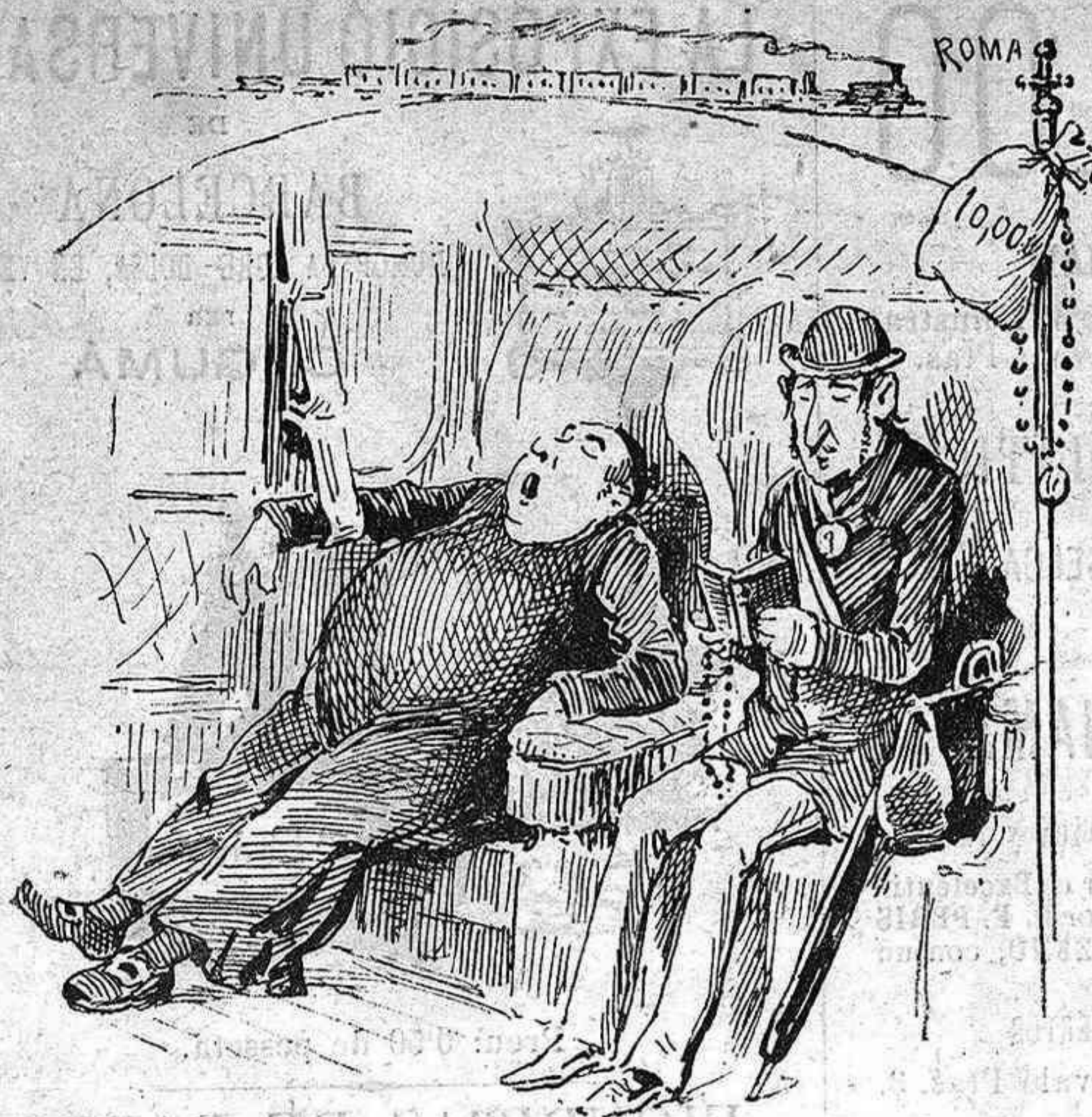
GUIDE DE BARCELONE ET SES ENVIRONS

PRÉCÉDÉ D'UN

MANUEL DE CONVERSATION FRANÇAIS-ESPAGNOL

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútu, o bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responem de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

¡A ROMA, PELEGRINS!

Avants, aixó d' aná á Roma era un mal-de-cap tremendo: avuy, aná allí no es més que un gran viatge de recreo.

Viena, s' hi conta 'l distinguit pintor catalá, nostre bon amich D. Antoni Fabrès, que ha sigut agraciat ab medalla d' or.

Al felicitarlo y darli la enhorabona per aquest nou triunfo, LA ESQUELLA té una verdadera satisfacció tan per tractarse d' una persona tan estimada com lo senyor Fabrès, com per la honra que á Catalunya reportan victorias tan gloriosas y ab tan talent alcansadas.

A mediats de la senmana passada hi havia un pánich atrós en la familia exposicionista.

Certs arquitectos se barallavan ab certs contractistas amenassantse mutuament ab tirarse dalt'abaix de las bastidas.

Certs edificis s' esquerdavan.

Y en mitj de tantas contrarietas, lo director general de las obras s' havia fet fonedís.

Prompte va saberse empero que s' havia arribat fins á Ripoll á esbargirse ab l' ayre fresch dels Pirineus.

Lo qual no deixa de ser una gran imprudencia.

Per quan lo Sr. Regent podia costiparse, y com que 'l Palau de la Industria s' aguanta no sè com, Déu nos guard' de un estornut.

Diu lo Brusi:

«Es muy probable que dentro de poco se inaugurará una serie de comidas-conciertos en el *Hôtel internacional*.»

Crech que desde 'l primer día que se 'n serveixen.

Perque en aquella casa, ja se sab: molt poch menjar y molta música.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Mu-dan-sa*.
2. ID. 2.ª—*Ca-si-mi-ra*.
3. ANAGRAMA.—*Tocó-Cotó*.
4. SINONIMIA.—*Seu*.
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Sant Feliu de Llobregat*.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Bartomeu*.
7. INTRÍNGULIS.—*Escala*.
8. GEROGLÍFICH.—*Per tarugos en Rius y C.^a*

TRENCA-CAPS

XARADAS.

I.

LA PRIMA-TRES-QUARTA

GRAN SASTRERÍA MODERNA
DE CARLOS *Hu-dos-tres*.

Plassa de l' *Hu-segon* n.º 13, (antes de *Hu-quart*)—*Total*.

Abundant surtit en llanas y velluts per la temporada d' istiu que *tersa*, y altres mil novetats á preus limitadíssims.

No equivocar-se ¡OJO! No confóndrelas.

(S' adoba roba *tres-quarta*).

A. GIBERT.

II.

Una vocal es *primera*,
part de persona *segona*,
una lletra la *tercera*
y la *quarta* qu' es rodona.
Total es nom de persona.

MARANGY.

ANAGRAMA.

—Tenia una *tot* Magí
que ab aquestas *tot* que veus
la vareig lligar pèls peus,
y pèl coll fins que morí.

—Encare *total* á dirho?
¡Y qu' ets malvat, Casimiro!

TERANYINA SARRALENCA.

MUDANSA.

Es una noya molt neta
la *total* de ca la Teta;
tè una *Total* molt bonica
la més gran de ca la Rica;
y es una nena molt *tot*
la filla de 'n Pericot.

ALLEIDIV OCSIGNARF.

PROBLEMA.

Partir lo número 300 en quatre parts de manera que la primera sumada; la segona restada; la tercera multiplicada y la cuarta dividida per un mateix número, donguin totas igual resultat.

TRIBULACIONES.

GEROGLÍFICH.

LO

I

DEHUET DE REUS.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasse Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.